

פרוטוקול מס' 388

מישיבת ועדת העבודה

יום ג', כ"ג בחשוון תשל"ז, 16 בנובמבר 1976, שעה 13.30

נ כ ח ו:

חברי הוועדה: ש. ארבלי-אלמוזלינו - היו"ר

מוזמנים:
(ר. ברקאי
(ש. קפיטקובסקי
(המוסד לביטוח לאומי (ד. בן-חורין
(מר בוטון
(מר גוברמן
(משרד המשפטים (ע. אליצור

היועץ המשפטי לוועדה: י. אליאסוף

מזכיר הוועדה: י. נוראל

ר ש מ ה: מזל כהן

- סדר היום:
1. אישור צו בדבר תיקון התוספת השניה לחוק בית הדין לעבודה, תשכ"ט-1969.
 2. תקנות המזונות (הבטחת תשלום) (תיקון מס' 2), תשל"ו-1976 - המשך הדיון
 3. תקנות בדבר הענקות למשתתפים בחינוך קדם-צבאי - המשך הדיון.

1. אשור צו בדבר תיקון התוספת השניה לחוק בית הדין לעבודה,
תשכ"ט-1969

היו"ר ש. ארבלי-אלמוזלינו: אני פותחת את הישיבה.
לפנינו שלושה נושאים: 1. צו בדבר תיקון התוספת השניה לחוק בית הדין לעבודה, תשכ"ט-1969; 2. תקנות המזונות (הבטחת חלום) (תישון מס' 2), תשל"ו-1976; 3. תקנות בדבר הענקות למשתתפים בחינוך קדם-צבאי.

נתחיל מהקל לכבד, דבר שאין מחלוקת עליו, זה ענין של הצו. קבלתי מכתב משר המשפטים האומר: "הנדון: תיקון התוספת השניה לחוק בית הדין לעבודה, תשכ"ט-1969. לא מכבר קבלה הכנסת את חוק הסכמים קיבוציים (תיקון מס' 3), תשל"ו-1976. סעיף 10ב לאותו חוק, שנתווסף, קובע חובה של מעביד בשירות ציבורי המעסיק מאה עובדים או יותר להודיע לשר העבודה או למי שמונה לכך על כל הסדר בכתב שאינו מסמך בר-רישום לפי סעיף 10 לחוק האמור, שענינו שכר עבודה או תנאים סוציאליים של כל עובדיו או סוג מהם, וזאת תוך חדשים מיום חתימת ההסדר. בסעיף קטן (ה) לסעיף הנ"ל נקבע עונשו של המפר הוראה מהוראות הסעיף.

סמכותו של בית דין אזורי לעבודה לדון בעבירות נקבעה בסעיף 24(ב) לחוק בית הדין לעבודה, תשכ"ט-1969 ובתוספת השניה לחוק פורטו החיקוקים שבית הדין מוסמך לדון בהם. הסעיף האמור מסמין את שר המשפטים ושר העבודה, באישור ועדת העבודה של הכנסת לתקן, בצו, את התוספת השניה.

מן הראוי, שהדין בעבירה לפי חוק הסכמים קיבוציים, תשי"ז-1957, כמתוקן ע"י החוק מחשל"ו והנזכר לעיל, יהיה בסמכותו של בית דין אזורי לעבודה, ולצורך זה יש לתקן את התוספת השניה לחוק בית הדין לעבודה, תשכ"ט-1969.

מצורף בזה נוסח של צו שבדעתי ובדעת שר העבודה להתקין לענין הנדון והנני מבקש שועדת העבודה של הכנסת תאשר אותו. אבקש להעמיד את הענין הנ"ל על סדר יומה של ועדת העבודה של הכנסת.

מר גוברמן: אנחנו מציעים בסוף הרשימה של חיקוקים שמובאת בתוספת השניה, שזאת רשימה של חוקים שהם בסמכותו של בית לעבודה, להוסיף: "חוק הסכמים קיבוציים, תשי"ז-1957".

היו"ר ש. ארבלי-אלמוזלינו: אני מניחה שהתיקון הכרחי, אחרת אין מי שידון.

מר גוברמן: אחרת זה נשאר לבית משפט לשלום.

היו"ר ש. ארבלי: אין מניעה לקבל את הצו ולאשר אותו.

2. תקנות המזונות (הכסחת תשלום) (תיקון מס' 2), תשל"ו-1976

היו"ר ש. ארבלי:
ב-25 ליולי נחקבל מכתב משר המשפטים בו הוא מבקש להעמיד על סדר-היום של הוועדה את התקנות הנ"ל. התקיים דיון ב-9 לאוגוסט על נוסח התקנות. למעשה, את מרבית הסעיפים אשרנו, עם הערות אשר כולן התקבלו על דעתו של נציג משרד המשפטים שישב כאן. נדמה לי שהשתתף באותה ישיבה מר גלס.

התעוררה שאלה בקשר לתקנה 6 לתקנות העיקריות. הצענו אז במקום 60% שזה יהיה 50%. קשה להשלים עם המצב הקיים כיום לגבי אדם נכה, גם לגבי מי שמקבל מזונות. ברגע שמעודדים לצאת לעבודה, כל לירה מעל מה שמותר להשתכר, מורידים 60 אגורות. במשך כל הזמן, לפני שהתקנו את התקנות האלה ובעת התקנתן, נאבקנו על כך שצריך לעודד אשה לצאת לעבודה ושלא תשב בבית, מתוך גישות שונות, קודם כל מתוך גישה חברתית. דבר שני, מעוניינים, שבנוסף לדמי המזונות שהיא מקבלת, היא תעבוד ותהיה לה הכנסה נוספת, כי דמי המזונות לא מספיקים לכלכל את המשפחה ובעיקר כאשר יש לה ילדים.

על כן סברנו, על-מנת לעודד נשים לצאת לעבודה, יש ללכת לקראתן על ידי זה שלא נעניש אותן ונפריש מאותה לירה שהיא מעל למותר, 60 אגורות. כאשר היא הולכת לבית הדין, בפסק-הדין לוקחים בחשבון אם היא עובדת או לא. אם היא לא עובדת פוסקים לה דמי מזונות יותר גבוהים.

פעם בקשתי מהגב' ברקאי להכין לנו נתונים, כמה מכל אלה שמקבלות מזונות, עובדות וכמה לא עובדות. כמה מהן עבדו וכאשר הן קבלו דמי מזונות, הן הפסיקו לעבוד כי לא היה כדאי להן לעבוד.

ר. ברקאי:
הבטחתי לך והסקר יהיה מוכן תוך זמן קצר.

היו"ר ש. ארבלי:
לא צריך להרחיק לכת בענין הזה. אבל בכל אופן לא רציתי, עד שלא יהיה אותו סקר, לעשות מהפכה בבת-אחת, אלא ללכת צעד אחר צעד. דבר מינימלי הצעתי, במקום שיורידו 60 אגורות, יורידו 50 אגורות. מר גלס טען שהוא אינו יכול לתת חשובה במקום והוא מוכן להביא את דעתה של הוועדה לשר המשפטים ולתת חשובה. אנחנו מחכים לתשובה הזאת מחודש אוגוסט עד היום ותשובה לא נתקבלה. לא היה מנוס אלא להעמיד את הנושא מחדש בכדי לזכות לתשובה ממשרד המשפטים. אני רוצה לקוות שתשובתו של שר המשפטים חיובית.

ע. אליצור:
היום עמדת השר שהוא לא מוכן לזה. רציתי להעמיד דברים על דיוקם. מר גלס אמר שהשר רשאי לא להתקין תקנות בכלל, כי תקנה זו לא הועמדה לתיקון. היום המצב הוא זה, שהשר, במצב כמו שהוא, לא מוכן להתקין תקנות, הוא רוצה להעמיד את הנושא לדיון קואליציוני. מר גלס הביין במשך הזמן שהענין נגמר והוא הודיע שאם השר יחליט להתקין, הוא יתקין. הוא לא הביין שהוא מוסמך לתת תשובה.

היו"ר ש. ארבלי:

על הצד המשפטי כבר דברתי עם היועץ המשפטי שלנו. לא פעם ועדת כנסת נעמדה בפני מצב מגוחך, כאשר אנחנו בחוק נותנים סמכות לשר להתקין תקנות באישור הוועדה, למרות שבמקום היא יכולה להתקין תקנות. אבל, בכל זאת, אם אומרים שנושא כזה צריך לבדוק ואנחנו מעבירים לכם את הנושא, אתם באים ואומרים: השר רוצה להתקין, יתקין. אני לא רוצה לקבל הצעה שלא מחקינים תקנות. המצב המשפטי די עדין ואנחנו לא פעם רוצים להמנע מלעמוד בעימותים כאלה. אלמנות מקבלות, אנחנו רציגז להיטיב עם מקבלי המזונות כמו אלמנות.

נתעוררה שאלה שהיא שאלה חברתית ממדרגה ראשונה. עוררנו אותה מספר פעמים, לכך אמרנו, בהזדמנות זאת שמדברים על סעיף 6 בתקנות, ניקח את הענין של 50% או 60%. האם העברנו תקנה שאיננה קשורה עם הענין הזה? היא קשורה, זה לא נושא חדש, זה נושא שנוגע לתקנות עצמן. נכון שלא שר המשפטים הביא את הסעיף, אבל הוועדה העלתה אותו. מכאן לבוא ולומר, או שתקבלו את דעתו של השר או שלא יהיו תקנות - אני לא יכולה להביין. מה זה שייך לדיון קואליציוני?!

ע. אליצור:

כי פה תהיה תגובת שרשרת.

מר בוטון:

אנחנו, בהחלט, רוצים שישאר 60% ולא 50%.

היו"ר ש. ארבלי:

אני יודעת שבמוסד לביטוח לאומי יש דעות אחרות. אם המוסד לביטוח לאומי מקבל את העמדה שנוקטה ע"י הממשלה, זה לא אומר שזו דעתו, דעתו היא קצת אחרת, אבל הוא נאלץ לנקוט עמדה כזאת ועל זה אני לא באה לסעוץ. האם ע"י זה שמורידים 10 אגורות מאלמנה מתעשר האוצר?! באשר אתה מעודד אשה לצאת לעבודה, היא משתכרת וע"י כך מורידים מס הכנסה ממשכורתה. זה פיצוי יותר גדול מאשר 10 האגורות שמדברים עליהם. לפעמים מוציאים מרץ ומתווכחים על דברים לא כל כך חשובים מבחינת הערך הכספי שלהם, אבל יש להם ערך חברתי.

ש. קרמר:

זה ענין של מליונים רבים של לירות.

היו"ר ש. ארבלי:

איך זה מליונים? כאשר אתה מדבר, דבר על סמך עובדות. תעשה חשבון כמה מאותן אלמנות שמקבלות דמי מזונות, עובדות, וכמה עולה לאוצר המדינה כאשר מקטינים ל-50 אגורות. אם קופת האוצר תפסיד מליונים כתוצאה מזה שמורידים מ-60 ל-50, אני מרימה ידים. אבל תעשה את החשבון כמה מס הכנסה נכנס מהן.

ש. קרמר:

לא נכנס, כי הן לא עוברות את סף המס.

לא ידעתי שעל זה יסוב הדיון. על כל פנים, אני מבטיח לך שאנחנו נגיש ניר מקיף ונציג את העובדות.

היו"ר ש. ארבלי:

ככה סתם לדבר, אני לא מקבלת את זה. תמציא מספרים על אלה שמקבלות דמי

מזונות.

ש. קרמר:

זה לא רק לגבי דמי מזונות, זה לגבי כל הנחמכים.

היו"ר ש. ארבלי:

גם לגבי נכים, מוטב שהם יצאו לעבודה.

אם כך, איך תקנות, נמשיך לחיות עם המצב החוקי הקיים. זה רק ילמד אותנו לגבי העמיד, מה שפחות להשאיר לתקנות. מה שאפשר נכניס לגופו של החוק.

כמה זמן אתה צריך בכדי להכין את החשבונות האלה?

ימים ספורים.

ש. קרמר:

תוך שבועיים נקבע ישיבה נוספת לענין הזה, כדי לדעת אם זה עולה

היו"ר ש. ארבלי:

מליונים.

השר לא יחזור עד אז.

ע. אליצור:

הנימוק הזה חלש. אם עד היום לא הספיקו אנשי המשפטים לברר עם שר המשפטים את הסוגיה הזאת, אני מצטערת מאד. אם לא הייתי מעלה את הענין, זה לא היה מעיק על אף אחד. אנחנו נשארו תלויים בחשובה הזאת. עכשו יש הנמקה חשובה מאד, ששר המשפטים בחו"ל. מתי הוא חוזר?

היו"ר ש. ארבלי:

אני חושבת שהוא חוזר ב-25 או 26 בנובמבר.

ע. אליצור:

צחקה עד לשובו. אני מבקשת לקבל מהמוסד לביטוח לאומי את הסקר שהבטיחו לנו, וממר קרמר אני מבקשת תשובה מפורטת לגבי נכים ואלמנות. זה האסון שמנחה אותנו, אנחנו רוצים להבטיח הכנסה לא ע"י עבודה אלא ע"י מתן כסף. מדוע שאדם כזה יצא לעבודה כאשר הוא יודע שמורידים לו, מוטב לו לשבת בבית.

היו"ר ש. ארבלי:

ש. קרמר: מחקיים ויכוח בציבור על מידת גובה ההכנסה, באיזו מידה כדאי לאדם לעבוד. כאשר הבטחת הכנסה גבוהה מאד, לאבדאי לעבוד.

ש. קרמר:

היו"ר ש. ארבלי: זאת מסקנה שלך? בגלל המיגבלות האלה שאתם מכניסים לחוק, זה מהווה אנטי תמריץ. אתה חושב שאלה מיגבלות חיוביות? בהחלט לא.

היו"ר ש. ארבלי:

לא שר המשפטים אשם שעד עכשו

הנושא עומד.

ע. אליצור: הביאו בפניו את הענין והיה ויכוח משפטי עם המוסד לביטוח לאומי. מר לויין חלה בינתיים, ושר המשפטים רצה לקבל יעוץ מהיועץ המשפטי וזה לא הסתדר.

ע. אליצור:

היו"ר ש. ארבלי: זה לא יפה לומר, השר. השר ביקש יעוץ והיעוץ לא הובא בפניו. אילו הובא בפניו כל מה שצריך לבוא, יכול להיות שהיה מחליט כך או אחרת.

היו"ר ש. ארבלי:

3. חוק שירות מילואים (תגמולים) תשי"ט-1959 (נוסח משולב) - תקנות בדבר הענקות למשתתפים בחינוך קדם-צבאי

היו"ר ש. ארבלי:

על התקנות ישבנו בכמה נוסחים. היה נוסח אחד ושני, הגענו לנוסח השלישי ובזה נעמדנו. המוסד לביטוח לאומי אמר, אנחנו רוצים להתייעץ עם שר העבודה ולאחר מכן ניתן תשובה. מאז יולי 1976 לא קבלנו תשובה. אני לא יכולה להסביר מדוע זה כך. אילו הייתי יודעת שכך נתווכח בתקנות, הייתי קובעת את העקרון של התשלום בחוק. אבל נלמד לגבי העתיד.

מר בוטון:

לא הייתי בדיונים הקודמים. מר לויין לווה את הוועדה בדיונים האלה. הוא חולה עתה ולא יצא לי לשוחח אתו על העניין הזה. שוחחתי עם חברי שהיו בוועדה. התברר לי שהתקנות כפי שהוכנו, אושרו בכפוף לנושא אחד שהוועדה לא הסכימה לאשר ובקשה לשנות, זה היה מכסימום הענקה. לפי ההצעה של המוסד לביטוח לאומי, מכסימום הענקה שנער עובר מקבל זה 50% מהשכר הממוצע במשק בחוספת פיצוי. הוועדה ביקשה שאנחנו נבטל מכסימום זה ונאמר שהוא יקבל לפי השכר שהוא השתכר בפועל, או לפי מינימום מסויים שקבענו אותו 25%, אם הרוויח פחות מ-25% מן השכר הממוצע, חמיד יקבל את המינימום שנקבע. אם קיבל יותר מ-25% מן השכר הממוצע, הוא יקבל מה שהרוויח בפועל.

היו"ר ש. ארבלי:

יכולנו להגיד, בואו לא נקבע מכסימום אלא מינימום.

מר בוטון:

אם יש מינימום, זה גם טוב. אני לא הייתי מוחק את המינימום. המינימום תמיד בא לעזור. הקושי הוא במכסימום. בעקבות זה קויימו דיונים גם עם המינהלה וגם עם שר העבודה. הדעה של המוסד, שאנחנו עומדים על 50% מהשכר הממוצע כמכסימום והוא מוכן להגיע ל-55% מן השכר הממוצע במשק כמכסימום, כשלמעשה זה מינימום תגמול שמשתלם לאוכלוסיה שאין לה הכנסה, למשל סטודנטים שלא עבדו או מובטלים. הם מקבלים 55% בצירוף פיצוי שזה כיום 1056 לירות. סטודנט שיוצא למילואים מקבל 1056 לירות.

לאחר שנבדק העניין והשר תומך בזה, הוחלט להביא את העניין והנימוקים לכך הם, שבמערכת של נערים עובדים הגענו למכסימום בעניין ביטוח אבטלה. המכסימום הוא 80% מה-50% של שכר ממוצע במשק, זה בהדרגתיות מסויימת. אבל יש מכסימום של 50% מהשכר הממוצע. לכן לא מצאנו לנכון לעשות שינוי בין סטודנט היוצא למילואים לבין נערים כאלה. אנחנו בודקים מה הנער השתכר בחודש האחרון ונלך למכסימום. אנחנו חוששים מפיקציות, שנער יביא פתקה שהוא קיבל 5,000 לירות. הסכום שמציעים הוא לא נמוך, 1056 לירות, הוא די מכובד. גם בעלי משפחה שלא עבדו ויצאו למילואים מקבלים 55% מהשכר הממוצע במשק.

ד. בן-חורין:

השיעורים האלה נקבעו בשעתו בדיונים עם רשות הגדנ"ע והם אמרו, תחפשו את הסכום האופטימלי שאתם יכולים לשלם, כי אנחנו לא רוצים להשאיר פתוח לגמרי, כי הנערים רואים את עצמם בתוך הגדנ"ע והם רוצים לראות את עצמם שווים. המכסימום שהם הציעו הוא פחות מ-50% שאנחנו הצענו. המציאות אומרת כאשר שלמנו מעל למינימום, זה היה 29 לירות ליום.

היו"ר ש. ארבלי:

מה הוא המינימום?

ש. קפיטקובסקי:

המינימום יוצא 23 לירות ליום, המכסימום 50 לירות ליום.

היו"ר ש. ארבל י:

להצעה שלכם בוועדה לא היה תומך. הועלו הצעות אחרות נוספות לפני שנתגבשה הצעה סופית. היתה הצעה שאמדה, אם אתם עומדים על מכסימום, בואו נקבע 35% מינימום 70% מכסימום, זאת היתה הצעת חה"כ אמיר. היתה הצעה של חה"כ ורטמן האומרת 75% מכסימום. הצעה אחרת היתה, שאם אתם חוששים מפיקציות ופחקאות, הבה נאמר מי הוא נער עובד? זה שיש ברשותו כרטיס עבודה משירות התעסוקה.

מר בוטון:

ההצעה העיקרית היתה לבטל את המכסימום.

היו"ר ש. ארבל י:

אחר כך ויתרו על ההצעה שלכם ותמכו בכך שכל נער יקבל לפי השכר שלו. אני רוצה להבטיח לכם שלא היתה חמיכה בהצעות של המוסד לביטוח לאומי ואתם מתעלמים מכל הויכוחים שהיו כאן.

מר בוטון:

אני מוכן לחת את החוק לגבי ביטוח אבטלה שמדבר על 50%. אנחנו רואים שלאוכלוסיה אחרת משלמים 55%, אמרנו, נתיישר על 55%. לא מדובר על 5% אלא מדובר על עקרון.

היו"ר ש. ארבל י:

אתה נותן את המינימום למי שאינו עובד בכלל, כמו סטודנט...

מר בוטון:

אבל הוא משלם קרן השוואה.

היו"ר ש. ארבל י:

את המינימום הזה אתם רוצים לקבוע כמכסימום אצל נער עובד שיש לו הפסד של ימי עבודה. אין פה מכנה משותף. הסטודנט אינו עובד ואתה רוצה לפצות אותו על זה שהוא יוצא למילואים, אבל לא על הפסד שכר, ואחה מפצה אותו ב-55% כמינימום. לנער העובד אתה אומר, אני הופך את המינימום אצל הסטודנט הלא עובד למכסימום אצל הנער העובד, זה לא צודק.

י. אליאסוף:

בישיבה השניה של הוועדה באותו נושא, אמר נציג הנוער העובד וחלומד שנערים מגיעים לשכר של אלפיים ואלפיים ו-200 לירות. הוא אמר שנער יכול להגיע לסכום של 75 לירות ליום.

מר בוטון:

ההצעה לשלם עד 50 לירות ליום באה מהחשש שהנער יביא פתק שהוא מקבל

5,000 לירות והוא לא מקבל כך.

י. בן-חורין:

80 הלירות שאתה מתייחס אליהן, זה כאשר הוא מחלק את השכר ל-25 ימים ובכל המערכת מחלקים ל-30 יום. אם חיתן לפי 30 כפול 80 הוא יקבל יותר תגמולים.

היו"ר ש. ארבל י:

מה אנחנו מרוויחים מכך שאומרים לנער, אתה אמנם יוצא לגדנ"ע, אבל אתה לא תקבל את כל ההפסד של ימי העבודה אלא חלק?! זה לא טוב. אנחנו רוצים לעודד נער כזה שילך לגדנ"ע ואצל נער כזה הפרוטה חשובה מאד. האם נוחן העבודה יתן אישור כוזב?! זה לא פשוט כל כך.

מר בוטון:

בקשר למכנה משותף - בהענקת אבטלה אמרנו, לא רואים מה שהשתכר אותו נער

שתמך במשפחתו.

היו"ר ש. ארבלי:

פה מדברים על אדם שמפסיד שכר.

מר בוטון:

גם פה הוא מפסיד שכר.

היו"ר ש. ארבלי:

זה מאובס.

מר בוטון:

הוא רוצה לעבוד ואין עבודה. רוצים לפצות אותו, אבל לא מפצים על מלוא השכר שהוא השתכר, אלא הבסיס שאני לוקח, הוא 50% מהשכר הממוצע.

י. בן-חורין:

הסטודנט היום יודע שהוא מקבל פיצוי בשביל אותם ימים שהיה עובד, אילולא שירת במילואים. זה לא סטודנט שלא עובד בכלל. כל העיקרון לתשלום לתלמידים הוא שהאדם הזה היה עובד אילולא שירת.

היו"ר ש. ארבלי:

אני לא משווה ענין אבטלה לענין הזה. פה זה אדם עובד ושם זה אבטלה.

י. אליאסוף:

השאלה היא לא משפטית, אלא מה המדיניות. זה לא טוב שיש חוק אשר נחקק

לפני תשעה חודשים ואין תקנות אשר מפעילות את החוק. צריך לעשות מאמץ משותף של שני הגורמים הקשורים לענין הזה בכדי להפעיל את החוק הזה. יתכן שהנסיון יראה, שההפעלה בצורה זו של צו בתקנות, טובה או לא טובה. אם יש שתי קצוות, 55% מול 75%, אולי הוועדה יכולה להחליט בין האחוזים האלה, אבל להגביל את זה למשך שנה או שנתיים, כי ממילא זה יכנס לתוקף באפריל 1976. יכול להיות שבעוד שנה וחצי יבוא מר בן-חורין ויאמר, שלמנו כך וכך מליונים, כך וכך התביעות שהוגשו אלינו - זה יתן הערכה מסויימת. אם נותנים אחוז מסויים שקבוע בתקנות, אי-אפשר לרדת ממנו. אם נותנים פחות, אפשר להעלות. צריך לקחת בחשבון את האפקט הזה.

היו"ר ש. ארבלי:

את המכסימום תתנו בלי אישורים?

י. בן-חורין:

עם אישור על השכר.

היו"ר ש. ארבלי:

כלומר, אותה אפשרות שאתה חושש ממנה, היא קיימת.

י. אליאסוף:

אני מציע שבתקנות יקבע שתוקפן מוגבל עד תאריך זה וזה.

היו"ר ש. ארבלי:

אני מוכנה ללכת לשר העבודה ולשמוע ממנו מדוע הוא פסק כך ולא אחרת, אולי אני אשכנע אותו. לא רציתי לעשות את זה לפני שאקבל מכם תשובה. אני אלך לשר העבודה בענין זה. יש הצעה של 75% מכסימום, 35% מינימום - אם אתם מוכנים לקבל הצעה זאת, בבקשה.

מר בוטון:

אין לנו סמכות לכך.

י. בן-חורין:

אולי אפשר לקבל את ההצעה שזה נשאר 55% ובעוד חצי שנה מופיעים כאן

ונוחנים נחוננים.

היו"ר ש. ארבלי:

לא היתה הצעה כזאת בוועדה. היתה הצעה של 75% ו-35%. אח"כ היתה הצעה שהיו מוכנים לוותר עליה, שכל נער יקבל לפי השכר שלו. אני לא מבינה מדוע נעמדתם על 55%. אם אתם לא רוצים, אז נישאר בלי תקנות. ומה עוד? הוא צריך להביא אישור ממקום העבודה. אתה לא משחרר אותו מכל הפרוצדורה.

י. בן-חורין:

כדי לדעת שהוא לא הלך לטייל.

י. אליאסוף:

האישור הוא: א. כדי לדעת שהוא היה באמת בגדנ"ע. ב. שהוא באמת עובד. מר בוטון חושש שאם נתיר את הרצועה, הוא יביא אישור מבן-דוד שלו או אחיו.

היו"ר ש. ארבלי:

אם הוא עובד, הוא יתן לו כמו לכל עובד.

י. אליאסוף:

הרעיון של 65% יכול היה להתקבל עד לבדיקה?

היו"ר ש. ארבלי:

אני לא יכולה לקבל הצעה שלא הועלתה בוועדה. אם כבר, אני אקח אחת משתי ההצעות הללו: או 70% או 75%. על ההצעה שלי אני מוותרת.

י. בן-חורין:

היה כאן עקרון מסויים ולפי זה הולכים.

היו"ר ש. ארבלי:

העקרון של מכסימום ומינימום? בסדר, 35% מינימום ומכסימום 75%. זאת היתה אחת ההצעות.

מר בוטון:

באפריל צופים לפחות 30% גידול בשכר הממוצע במשק.

היו"ר ש. ארבלי:

גם השכר יעלה.

מר בוטון:

אנחנו נרשום את ההצעה של 35% מינימום ו-75% מכסימום לפנינו ואדווה למנהלים שלי. אני רוצה לומר שהיה דיון נוקב בענין הזה גם במינהלת המוסד.

י. בן-חורין:

אני מציע 55% ונחזור בעוד שנה עם נתונים.

היו"ר ש. ארבלי:

ההצעה היתה קיימת מההתחלה, איש לא תמך בה בוועדת העבודה. כולם התאחדו בהצעה שגבשנו, שצריך לשלם על-פי השכר. עכשו אני שמה נפשי בכפי ומוכנה ללכת לפי אחת מההצעות שהועלו בוועדה. נקבע 75% מכסימום ומינימום 35%.

י. אליאסוף:

לגבי מינימום אין חילוקי דעות?

מר בוטון:

לגבי מינימום, נמטר לי שלא היה ויכוח. המינימום כפי שהוא

פלום הצעת היו"ר.

היתה הצעה של חה"כ אמיר. הרוב קיבל
מה שהצעתי בלי מינימום ולפסוק

היו"ר ש. ארבלי:

מכסימום בהתאם לשכר.

אם ההנחה הזאת תתקבל, את לא עומדת
על כך שהמינימום גם יעלה?

י. אליאסוף:

איך מכסימום ואיך מינימום, אלא על-פי
השכר

היו"ר ש. ארבלי:

אם ההצעה הזאת תתקבל, יכול להיות
שנציע גם מינימום.

מר בוטון:

לגבי מינימום אפשר להגיע בלי
חילוקי דעות. לגבי 35% אפשר להסכים לזה,

י. אליאסוף:

אני לא יודע.

מר בוטון:

אני מציע את כל הדברים האלה מסיבה אחת,
להשאיר מצב שאיך תקנות, זה לא טוב.

י. אליאסוף:

אני לא אשמה בזה.

היו"ר ש. ארבלי:

אולי אפשר להציע להזיז את התקופה עד
אפריל 1976, להשאיר את התקנות ובתום
תקופה זו לבוא עם נתונים ולראות במה זה מתבטא,

י. אליאסוף:

אנחנו יכולים לבוא עם נתונים בעוד
שבועיים.

מר בוטון:

75% זה שרירותי.

י. בן-חורין:

אני מוכנה שלא יהיה מכסימום ויהיה
מינימום. אני מוכנה שיהיה מכסימום
ומינימום אבל מכסימום של 75% ומינימום 35%. אני מוכנה לקבל אחת משתי
ההצעות האלה.

היו"ר ש. ארבלי:

רשמתי לפני את ההצעות ואני אדווח לכם.

מר בוטון:

תוך כמה ימים תתנו תשובה?

היו"ר ש. ארבלי:

אני מוכן לתת תשובה טלפונית. אני
מניח שהמנכ"ל ירצה להביא את העניין
לשר. עד סוף השבוע אתן תשובה טלפונית.

מר בוטון:

אם התשובה חיובית, אז מה?

י. בן-חורין:

אם תתקבל אחת משתי ההצעות, אמסור אותה
לחברי הוועדה.

היו"ר ש. ארבלי:

ההצעה הראשונה היא, שאיך מכסימום
ויש מינימום של 25%. ההצעה השניה,

ש. קפיטסקובסקי:

75% מכסימום ומינימום 35%. הבעיה היחידה שיכולה להתעורר בעקבות
הגדלת החשלומום במכסימום זה שינוי הבסיס לחישוב, כי לקחנו בסיס
לחישוב מאד קצר ולא כל כך מקיף את הכנסתו של הנער העובד. אולי יש
מקום לומר כמו אצל המבוגרים "ל-3 חדשים".

ולא חשוב אם יש לו פנקס או לא.

היו"ר ש. ארבלי:

שכר עבודה רגיל.

ש. קפיטקובסקי:

אלה שתי ההצעות, חשובה לגביהן
נקבל דרך סלפון. אם תהיה תשובה
חיובית על אחת משתי ההצעות, אני לא מקיימח ישיבה נוספת, אני רק אודיע
בישיבת הוועדה הרגילה על סיכום בעניין זה, נכתוב לשר שרואים תקנות
אלה כמאושרות, ונבקש להעביר אלינו נוסח חדש של התקנות.

היו"ר ש. ארבלי:

אני שמח, אפילו שיש ויכוח נוקב,
הוא מתנהל באווירה טובה. זה נעים

מר בוטון:

לשמוע אפילו דברים כאלה.

תודה רבה, ישיבה זו נעולה.

היו"ר ש. ארבלי-אלמוזלינו:

הישיבה ננעלה בשעה 15.00